

1932 SZEPTEMBER

ERDÉSZETI LAPOK

LXXI. ÉVF.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

KÖZLÖNYE

9. FÜZET

KIADJA : AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Felelős szerkesztő
BIRÓ ZOLTÁN

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díj 1932. évre 24 P, erdészeti altiszteknek 12 P.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagjárulékok fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, Lipótváros, Alkotmány-utca 6. sz. II. emele

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közölhetnek.

(Telefon: 237—22.)

Krónika

1. Az árvédelem és a fakereskedelem.

Azok után a zavarok után, amiket a háborút követő idők nemcsak a közgazdasági életben, de az emberek gazdasági gondolkodásában is előidézték, bizonyos mértékig feledésbe mentek a normális gazdasági életnek olyan megállapításai, amelyeket azelőtt mindenki úgyszólván vitathatatlan alapigazságnak tartott.

Érdekellentétek, amelyek az egyes gazdasági ágak természetének feltétlen következményei, elsimultak vagy túlságosan kiéleződtek s a napról-napra változó viszonyok által megzavart gondolkozás akárhányszor olyan tettekkel vagy intézkedésekkel kívánta saját érdekeit védeni, amelyek a legrövidebb időn belül igen szomorú következményekkel jártak.

Hiszen ma akárhányszor elég egy hangzatos jelszót bedobni a köztudatba és máris megtörténik az, hogy felvetődő gondolattal vagy tervvel szemben állást foglaljon az érdekeltek és nem érdekeltek nagy tömege anélkül, hogy magát a tervet vagy gondolatot még csak meg is kísérelné a maga részleteiben is megismerni.

Nem csinálunk titkot belőle, hogy a legutóbb a magyar tűzifa

árvédelme körül folyt éles viták, majdnem azt mondhatnánk harcok, idézték fel ezeket a gondolatokat.

Elég sokszor halljuk, hogy a külföldi fa behozatala által diktált dumpingárak rontották le a magyar tűzifa árát és legalább ugyanannyi panaszt hallunk arról, hogy a kormány tudomásával életre hívott Egyesült Fabehozatali Rt. működése milyen káros a magyar erdőgazdaságra.

A mi véleményünk szerint az ilyen gazdasági kérdéseket csak a számok tükrében lehet elbírálni.

Mai számunkban hozzuk azoknak az ártételeknek a jegyzékét, amiket az ellenőrző bizottság az Egyesült Fabehozatali Rt. részére megállapított.

Azt hisszük, hogy a magyar erdőgazdaság nagyon meg lenne elégedve azzal, ha fájáért megkaphatná normális átlagban azokat a feladóállomási árakat, amelyeket ezekből a „dumping”-árakból le lehet vezetni a vasúti fuvardíj levonására.

Véleményünk szerint tehát a baj okának valahol másutt kell lennie.

A másik kérdés azután az, hogy van-e vagy volt-e haszna a Fabehozatali Rt. életrehívásából a magyar erdőgazdaságnak.

Előre kijelenthetjük, hogy akit az ilyen kérdések elbírálásánál személyes rokonszenv vagy ellenszenv vezet, az ne is olvassa, amiket mondunk, de viszont ne vindikálja magának azt, hogy a kérdés elbírálásánál az erdőgazdaság érdekeinek a szolgálata vezetési cél gyanánt.

A múlt év novemberében született meg ez a vállalat, amikor az év utolsó négy hónapjára a román kereskedelmi szerződés Románia részére 32.000 vasúti kocsirakomány tűzifa behozatalát biztosította, 35 aranykoronás vám mellett, a szerződés további éveire pedig évi 48.000 vasúti kocsirakományt ugyanilyen feltételek mellett.

A Lillafüreden a múlt év szeptemberében megtartott tárgyaláson ez már befejezett és közismert tény volt, úgy hogy a csehek már természetszerűleg ezen túlmenő ellenszolgáltatást kértek az akkor égetően sürgős sertéskivitel megengedésének ellenértékeképpen.

Igy jött létre a cseh provizórium, ami 28.000 drb. sertés kivitele ellenében 20.000 vasúti kocsirakomány tűzifának 25 arany-

koronás vám mellett való behozatalát tette egyelőre az 1932. év utolsó 3 hónapjára lehetővé.

A múlt év utolsó négy hónapjára tehát, különösen ha a jugoszláv és osztrák kontingenst is beszámítjuk, mintegy 60.000 vasúti kocsirakomány tűzifa jöhetett volna be minden korlátozás nélkül.

Egyedül a valutáris intézkedések, amelyeket akkor kérlelhetetlen szigorral hajtottak végre, akadályozták azt, hogy ez az anyag az egész országot el ne árassza.

A Fabehozatali Rt. miniszteriális engedélyokirata ezeken még jóval túlmenő korlátozó intézkedéseket léptetett a magyar fa védelme érdekében életbe.

Az egész Dunántúlt, a Budapest—sátoraljaújhelyi vonalat, valamint az utóbbtól északra fekvő területet a magyar fa részére védett területnek nyilvánította, ahová külföldi fát behozni nem szabad, a budapesti szükségletből pedig mindössze 8000 vasúti kocsirakományt juttatott a Fabehozatali Rt.-nak.

Kikötötte a miniszteri rendelet ezenfelül azt, hogy az elosztás, az árak és az egész lebonyolítás tekintetében a Fabehozatali Rt. a kiküldött vegyes bizottság ellenőrzésének köteles magát alávetni.

Tehát védett piac, árvédelem és a behozatallal foglalkozó vállalkozás állami ellenőrzése azok az előnyök, amelyeket ez a rendelet a magyar termelésnek biztosít.

Ha figyelembe vesszük, hogy a védett piac a fogyasztásnak mintegy kétharmadrészét öleli fel, továbbá, hogy az ármegállapítás nemcsak a kereskedői árak maximálására, de a legalacsonyabb árak megállapítására is módot nyújtott, kétségtelenül be kell látnunk, hogy a földművelésügyi minisztérium rendelkezése igen is védte és védi a magyar erdőgazdaság érdekeit, még pedig nem is olyan csekély mértékben.

A vállalkozással szemben kikötötte a minisztérium azt is, hogy az összes behozott anyagot csak kereskedők útján hozhatja forgalomba, ellenben magukhoz a közvetlen fogyasztókhoz árajánlatival el nem mehet.

Egy, mindenesetre költséget felemésztő szervet iktat tehát a rendelkezés a külföldi termelő és a belföldi fakereskedelem közé, amelynek a költségei apasztották azt az engedményt, amit a kül-

földi tűzifa vámjánál a kormányzat egyéb okokból adni kényszerült.

Ha vizsgáljuk azt a védelmet, amiben a magyar tűzifa része-sül, a következőket állapíthatjuk meg:

A tarifális védelem a nagy távolságokon megfelelő; bár a kisebb távolságoknál ez a védelem az utóbbi időkben bizonyos mértékig csökkent, ezt a csökkenést valamivel elviselhetőbbé teszi a védett piac, amely a nagyobb tömegű magyar erdőkhöz közelebb eső helyekről a külföldi tűzifát teljesen kitiltja.

Az ármegállapításnak az a rendszere, amely a külföldi fa árát a határtól távolabb fekvő helyeken némileg mérsékelte, a határállomások közelében ellenben jelentékenyen felszorította, a magyar fa érdekeivel szintén egyezik, mert hiszen a tarifális védelem mai rendszere mellett is tud bizonyos mértékig a külföldi fával versenyezni.

A földművelésügyi minisztérium által összeállított termelési statisztika adatai szerint a rendelkezésre álló magyar készletek nem haladják meg vagy legalább is nagyon kevéssel azt a mennyiséget, amit a magyar piac az elmúlt évben *magyar fából* fogyasztott.

Megállapíthatjuk tehát, hogy túltermelés nincs, a külföldi fa árai nem indokolják a magyar fa árának leszorítását, a kormányzat a szokásos vám- és tarifális védelmen kívül még bizonyos piacvédelmet is adott a magyar fának s így az árcsökkenésnek egész más dologban kell a maga magyarázatát megtalálnia.

Próbáljuk valamennyire elemezni ezeket az okokat.

Kétségtelenül megállapítható, hogy bár a tűzifa bizonyos mértékig szezoncikk, mégis a fogyasztás bizonyos szabályszerűséggel oszlik meg az év egyes időszakaszai között.

Általában az év második és harmadik negyede az, amikor a legtöbb tűzifa jut el a termelőtől a fogyasztóig.

A belföldi szállítási statisztika ebből a szempontból hiányzik, az importstatisztikából azonban megállapíthatjuk, hogy az egyes évek behozatalának rendszerint 60—70%-a esik a III. és IV-ik évnegyedre, a megmaradó 30—40%-ból pedig rendszerint az I. évnegyed forgalma 50—60%-kal meghaladja a II. évnegyedét.

Világos bizonyítéka ez annak, amit különben egyébként is tu-

dunk, hogy a télen át termelt tüzfakészleteknek egy egész éven át kell a szükségleteket ellátniok.

De nyilvánvaló ebből az is, hogy igen könnyen állhat elő túlkínálat, még abban az esetben is, ha a termelés nem éri el a szükségletek mérvét, mihelyest a termelők sokkal nagyobb készletet dobhatnak piacra, mint amennyit a piac aránylag rövidebb időn (3—4 hónapon belül) elfogyasztani képes.

Meg kell állapítanunk, hogy ebben az évben a helyzet ez volt.

A birtokosok között sok volt a szorult kéz, aki mezőgazdasági bevételek híján vagy egyéb okokból nagy készleteket dobott egyszerre piacra és azokból még áldozatok árán is pénzt akart előteremteni.

Vásárlóképes ezzel szemben csak az a kereskedő volt, akinek vagy készpénz vagy megfelelő hitel állott rendelkezésére, ezeknek a száma pedig, amint azt mindnyájan tudjuk, nem túlságosan nagy.

Az ilyen helyzetnek feltétlen következménye az árak leszorítása, de még inkább ezt kellett eredményeznie ma, amikor az általános pénztelenség mellett minden más árucikknél is nemcsak az árak csökkennek, de maga a fogyasztás is apad.

Magában a kereskedői foglalkozás természetében rejlik az, hogy olcsón iparkodik vásárolni nemcsak azért, mert az olcsón vásárolt árucikknél állandó piaci árak mellett is többet tud keresni, de azért is, mert az olcsón vásárolt áruval versenyképesebb áron tud piacra jönni s így a maga boldogulását ez úton is jobban biztosíthatja.

Nyilvánvaló ebből, hogy a kereskedelemnek máskor is, de ma különösen érdeke az árak leszorítása és hogy ebből a szempontból ma annál könnyebb volt a helyzete, mert a termelő birtokosok számottevő része kényszerült az eladásra.

Az ár csökkenésének — a minden évben szokásos tavaszi áresésen kívül — ez a két körülmény volt az okozója egyrészt a túlkínálat, másrészt a kereskedelemnek a maga természetében rejlő törekvése az olcsó vásárlásra.

Távol áll tőlünk a gondolat, hogy mesterséges ellenségeskedést szítsunk termelő és kereskedő között.

Hiszen éppen mi hangoztattuk mindig azt, hogy a helyhez kötött magyar erdőgazdaságnak feltétlen szüksége van az egész-

séges, megbízható, felvevőképes magyar kereskedelemre, sőt megállapíthatjuk azt is, hogy ez a szükségesség a magyar termelés mennyiségének emelkedésével még jóval nagyobb arányban fokozódik.

Meg kellett azonban keresnünk az áresés igazi okát, amit az előbb meg is állapítottunk.

Megismételjük itt azt a kijelentést, amit már több ízben megtettünk, hogy a tűzifaárak bizonyos mértékű csökkenésével a magyar erdőgazdaságnak és fatermelésnek is számolnia kell.

Nem tagadhatjuk le azt, hogy bizonyos mértékű csökkenés a termelési és szállítási költségeknél is állott elő, de nem tagadhatjuk le azt sem, hogy az 1928—1929-ik év kemény tele aránytalanul magasra szorította fel a tűzifaárakat.

Véleményünk szerint az áresés csak abban az esetben és csak addig a mértékig kifogásolható, amikor és amilyen mértékben lehetetlenné teszi azt, hogy a termelő és birtokos a felmerülő kiadásain felül megkaphassa még azt az összeget is, amire a maga és üzeme fenntartásához tényleg szüksége van.

Az utolsó idők árajánlatai pedig már erősen ezen a határon mozogtak.

Biztosra vehetjük azonban, hogyha nem lesz túlkínálat, még csak ideiglenesen sem, akkor a kereskedelem, ha eleinte idegenkedni fog is a megállapított megfelelő áráktól, később mégis vásárolni fog és pedig rövid időn belül, mert hiszen ha nem vásárol, nem tud forgalmat lebonyolítani s így nem tud megélni.

Mivel azonban a kínálat a legsajátosabb egyéni joga minden birtokosnak és termelőnek, azért a kínálat kérdését állami beavatkozással megoldani nem lehet.

Itt csak két dolog segíthet. Ha maga a birtokos is kitart azok mellett az árak mellett, amelyeknél még a maga számításait az előbbiek értelmében feltétlenül megtalálja.

De feltétlenül szükséges az is, hogy a birtokos fáját hitelképessé tudjuk tenni, úgy hogy arra bármikor megfelelő összegű kölcsönt vehessen föl, mert e nélkül nem tudja az értékesítés megfelelő idejét bevélni.

Nem új gondolat és nemcsak a mai idők igazolták ennek a valódiságát.

Évtizedes a gazdák panasza, hogy a gabonaneműek ára

addig, amíg a készletek nagyobb része a termelők kezén van, alacsony, és az áremelkedés csak akkor kezdődik, amikor a készletek nagyobb része a kereskedelem kezében van már.

Majdnem ugyanez a helyzet a tüzifánál is és meg vagyunk győződve róla, hogy most, amikor a készletek számottevő része már a kereskedelem kezébe ment át, a piaci eladási áraknál ez az emelkedés rövidesen be is fog következni.

A sajnós csak az, hogy ezeknek az emelkedéseknek már a birtokosok nagy része nem fogja hasznát látni.

A kartellszerű szervezkedésnek, a szövetkezeti gondolatnak állandó térfoglalása is azt mutatja, hogy a legtöbb termelési ág már régen belátta a szervezett önvédelem szükségességét.

Ha az erdőgazdaság ezt belátni nem hajlandó, a kereskedelemnek az árak leszállítására irányuló természetszerű törekvése feltétlenül le fogja morzsolni a magyar tüzifaárakat is.

2. A többtermelés és a piac!

Napról-napra halljuk a panaszokat, hogy a földművelésügyi minisztérium által engedélyezett többtermelés következtében megromlottak a közeli piacok és akárhány nagygazdaság kénytelen ma már sokkal távolabbi piacokat felkeresni a maga termékeivel.

Készséggel elismerjük, hogy a harc a közeli piacokért a legtöbb helyütt tényleg megvan és ez bizony nem eredményezheti a termelői árak emelkedését.

Meg kell azonban egyúttal állapítanunk azt is, hogy ez a helyzet természetes következménye a többtermelésnek.

A többtermelés eloszlása éppen olyan egyenetlen, mint az erdőké, sőt tán még valamivel egyenetlenebb is.

Mivel pedig a bizonyos körzeten belül lévő piacok felvevőképessége korlátolt, csak természetes dolog, hogy a többletnek távolabbi piacokon kell elhelyezést találnia, mert a környék felvevőképességét fokozni a termelőnek nem igen áll módjában.

Általános és nemzetgazdasági szempontból éppen az is a célja a termelés fokozásának, hogy ezekről a távolabbi piacokról kiszorítsuk azt a külföldi fát, amelyik ott eddig úgyszólván egyeduralmat élvezett.

Ennek a szolgálatában áll újabban tarifarendszerünk is.

Viszont ez a kényszerűség minden esetben a nagyobb termelőkre fog háramlani.

Eltekintve attól, hogy apró tételek távoli vidékre való szállításra nem alkalmasak, mert hiszen a távoli vidék kereskedői 1—2 vagón fáért nem igen mennek el többszáz km távolságra is, éppen ezeknek a kis készleteknek a tulajdonosai vannak leginkább abban a helyzetben, hogy készleteikkel közvetlenül keresék fel a közeli környék fogyasztóit és mivel a befuvarozást, házhoz szállítást, sőt néha az aprítást is maguk könnyen tudják megoldani, ezeken a piacokon a nagytermelőknek igen sokszor erős versenyt támasztanak.

A védekezés módja csak kettő lehet.

Vagy iparkodik a nagytermelő ezeket az apró készleteket is felvásárolni (akkor megszabadul a kíméletlen versenytől), vagy pedig berendezkedik arra, hogy távolabbi vidéken tudja termelt készleteit elhelyezni.

Természetes dolog, hogy mind a kettő megfontolást és céltudatos munkát igényel.

Nem lehet azonban egyszerűen arra az álláspontra helyezkedni, hogy korlátozzuk vagy túlzottan befolyásoljuk a belföldi termelést csupán azért, hogy ezeket a közeli jó piacokat néhány nagyobb termelő részére feltétlenül biztosítsuk.

Ennek a kérdésnek a megoldásánál is csak a szervezkedés gondolatához jutunk el.

Mert ha a magyar erdőgazdaság, amint az úgy észszerűségi, mint nemzeti szempontból feltétlen kötelessége, a termelés állandó fokozására törekszik, akkor számolnia kell azzal is, hogy ennek a termelési többletnek távolabbi helyeken kell piacot biztosítania és ezen a téren nem várhat minden intézkedést egyedül az államhatalomtól.

3. *A külkereskedelmi tárgyalások és az érdekképviselések.*

Több mint egy fél éve hangoztatjuk már, mennyire kívánatos és szükséges volna a fabehozatalnak olyan értelmű irányítása, hogy elsősorban azoktól az államoktól vásároljunk fát, amelyek mezőgazdasági termésfeleslegeinket fölveszik.

Ismerve azokat a nehézségeket, amelyek a kereskedelmi for-

galomnak hivatalos irányításával járnak, teljes tudatában annak a szívós makacsságnak, amellyel az ipar és kereskedelem a maguk régi összeköttetéseinek fenntartására törekszenek és elle-
neznek minden más ágazat érdekében álló beavatkozást a ma-
guk beszerzéseinél: régen rámutattunk arra, hogy a behozatal-
nak megszervezése nélkül ezt a kérdést nem lehet a magyar ős-
termelés érdekeinek megfelelően megoldani.

Rámutattunk arra is, hogy különösen a műfabeszerzés idény-
hez kötött dolog, mert egyrészt az építkezéseknek tavasszal szo-
kásos megindulása, másrészt az a körülmény, hogy a mezőgaz-
daság mint legnagyobb fogyasztó, aratás után tudja csak az ilyen
beszerzéseket foganatosítani, az őszi és tavaszi időszakra korlá-
tozzák a nagyobb mérvű beszerzést.

Ezzel szemben pl. az állatkivitel majdnem az egész éven át
egyenletesen folyó szállítás.

Ha tehát ezt az egyenletes szállítást ellenérték gyanánt fa-
behozattal kívánjuk kárpótolni, akkor a megállapodásnak és a
megszervezésnek a fabehozatali idény előtt kell megtörténnie.

Ma már majdnem biztosra állíthatjuk, hogy a magyar mező-
gazdaság ezt a harcot jórészt elvesztette.

Az elmúlt 6 hónap alatt a fenyő műfaanyagok beszerzése és
szállítása állandóan folyt, s a tényleges behozatal túlnyomó
része ismét csak Romániára esik, ahova pedig mezőgazdasági
kivitelünk nincs.

Tisztában kell lennünk azzal, hogy az ezévi fogyasztás és az
ezévi behozatal jelentékenyen alatta fog maradni a múltévinek is.

Éppen ezért erősen aggódunk amiatt, hogy minél később lesz
meg a kompenzációs megállapodás Ausztriával, annál kevésbé lesz
módjában a magyar kormánzatnak számottevő fenyőfameny-
nyiség átvételére kötelezettséget vállalni. Ennek pedig valószínű-
leg állatkivitelünk adja meg az árát.

A kereskedelem és ipar nagyon jól tudták, hogy amíg az
egységes megoldás tervezetét el tudják odázni, addig az idő az ő
malmukra hajtja a vizet.

Mert apró-cseprő kompenzációs vagy különféle érdekekkel
megokolt behozatok révén szép lassan olyan készletet hoztak be,
amely az ezévi valószínű fogyasztás jelentékeny részét fedezi és
behozták azt anélkül, hogy ennek a beszerzésnek az irányításába

vagy megfelelő ellenértékek biztosításába a kormányzat az eddig szokásos és a mezőgazdaság érdekeit nem túlságosan figyelembevevő mértéken túl beavatkozott volna.

Ujabb tanusága ez annak, milyen kevésbé tudják az östermelői érdekeltségek a maguk érdekeit eredménnyel szolgálni.

Nem akarjuk újból megismételni itt azt, hogy mi ennek az oka, mert azt hisszük, maguk az érdekeltek is rájönnek, ha a maguk portáján egy kicsit körülnéznek.

4. Az első félévi fabehozatal mérlege.

Ide iktatjuk az összehasonlító kimutatást a mult esztendő és az ideai év első felévének fabehozatali mérlegéről.

A visszaesés mennyiségben 13.146 vagónt, értékben pedig 15,896.000 pengőt tesz ki, amiből tisztán a fűrészelt és faragott fenyőfára 10.870 vagón esik 13.1 millió pengő értékkel.

Szomorú bizonyosága annak, mennyire visszaesett mezőgazdaságunk és építőiparunk fogyasztóképessége az elmúlt egy év alatt és bármily szívesen látjuk is a kereskedelmi mérlegnek a behozatal csökkenése révén előálló apadását, ennek a visszaesésnek mégsem tudunk valami túlságosan örvideni.

Annál szívesebben látjuk, hogy ezzel szemben a gömbölyű fenyőfabehozatal, ha nem is számottevő mértékben (13%), de mégis emelkedett, ami arra mutat, hogy az intézőkörök kezdik belátni annak a küzdelmünknek a jogosságát, amit a magyar fűrészipar védelme érdekében elég régóta folytatunk.

A magyar termelést sokkal jobban érintő kemény faválasztékoknál figyelmes szemlélettel a következőket állapíthatjuk meg.

A tűzifabehozatal mennyiségileg még egy egész %-os eltolódást sem mutat (0.7%).

Ha figyelembe vesszük azt, hogy a mult év első felében a csehekkal éles vámháborúban voltunk, a románokkal sem volt meg az új kereskedelmi szerződés, a tűzifa vámja pedig a mainak a kétszerese volt, akkor megállapíthatjuk, hogy az életbe léptetett védelmi intézkedések a behozatal mennyiségi korlátozása terén beváltották a hozzájuk fűzött reményeket.

Bizonyítja ezt különben az is, hogy a magyar termelésnek ma már az előző évi termelésből visszamaradt készletei úgyszólván

V á l a s z t é k	1931	1932	az 1932 év első felében		1931	1932	az 1932 év első felében	
	első félelvi fabe-hozatal mennyisége		több	kevesebb	első félelvi fabe-hozatal értéke		több	kevesebb
	m é t e r m á z s á k b a n				1 0 0 0 p e n g ő b e n			
Tűzifa -- -- -- -- --	2,054.506	2,069.251	14.745		3.965	4.099	134	
Faszén -- -- -- -- --	190.490	149.681		40.809	1.410	1.036		374
Bányafa -- -- -- -- --	402.797	481.954	79.157		1.559	1.639	80	
Gömbölyű lombfa -- -- -- -- --	110.510	41.934		68.576	679	203		476
Gömbölyű tülevelű -- -- -- -- --	287.322	339.993	52,671		1.129	1.274	145	
Hegyezett karó -- -- -- -- --	85.869	2.908		82.961	512	15		497
Bárdolt-, ácsolt- vagy hasítottfa --	516.748	256.956		259.792	3.661	1.691		1.970
Vasuti talpfa -- -- -- -- --	131.790	7.117		124.673	988	53		935
Kádárfa -- -- -- -- --	8.021	1.574		6.447	165	29		136
Abroncsfa -- -- -- -- --	722	532		190	17	13		4
Szitakéreg -- -- -- -- --	752	258		494	35	10		25
Bognárfa előmunkálva -- -- -- -- --	7.839	3.595		4.244	93	35		58
Fűrészeltfa, gyalulatlan tülevelű --	1,941.107	1,115.829		825.278	21.835	10.703		11.132
Fűrészeltfa, gyalulatlan lombfa --	77.507	30.342		47.165	993	356		637
Fűrészeltfa, gyalulva, tülevelű --	16	13		3		1	1	
Fűrészeltfa, gyalulva, lombfa --	28	1		27	3			3
Fakocka -- -- -- -- --								
Nyers fabotok és fanyelek -- --	835	297		538	15	6		9
Összesen :	5,816.859	4,502.235	146.573	1,461.197	37.059	21.163	360	16.256
több :				—				—
kevesebb :				1,314.624				15.896

egyáltalán nincsenek, s a friss termelésű tűzifa szállítása két hónap óta már elég élénk tempóban folyik.

A behozott tűzifa értékében az eltolódás evvel szemben kerekén 3 százalék, ami arra vezethető vissza, hogy az átlagos ár a határon 10.000 kg-kint 193 pengőről 198 pengőre emelkedett.

A gömbölyű lombfabehozatal mintegy 65 százalékos visszaesést mutat.

Meggyőződésünk azonban az, hogy erre sem lett volna szükség, ha a múlt év őszen a magyar fűrészek felvevőképessége nem esett volna a minimumra vissza.

Az a körülmény, hogy hegyezett karó behozatalunk a múlt évnek 3.5 százalékára esett vissza, nemcsak a szőlőgazdaság sajnálatos leromlására vezethető vissza, de arra is, hogy napról-napra jobban beigazolódik évekket ezelőtt hangoztatott az az állításunk, hogy erre a behozatalra egyáltalán szükség nincs és azt idebenn mindig tudjuk hazai áruval pótolni.

Pedig annakidején a földművelésügyi minisztérium hivatalos képviselője foglalt ezzel az akciókkal szemben állást.

A vasúti talpfabehozatalnak az előző évi mennyiség 5.4%-ára történt visszaesése természetes következménye annak, hogy az Államvasút most már második évben teljesen mellőzte a külföldről való talpfarendelést.

Véleményünk szerint a tényeg behozott 71 vagon talpfára sem lett volna idebenn szükség, ha az elkésett szállítmányokra vonatkozó kötések a Máv. szerződésileg biztosított joga alapján fölmondotta volna.

A dongabehozatalnak több mint 80%-os csökkenése, sajnos, nem a belföldi termelés emelkedésére, hanem a magyar szőlőgazdaság rettentő helyzetére vezethető vissza.

Fűrészelt lombfabehozatalunk a múlt évnek nem egészen 40%-át teszi ki.

Erre a behozatalra is fenntartjuk azt, amit a gömbölyű lombfára mondtunk.

Ha a magyar fafeldolgozó és fafogyasztó ipar a múlt év őszen csak egy kis jószándékot is mutatott volna abban az irányban, hogy szükségleteit belföldi termelőknél szerezze be, illetőleg biztosítsa, úgy erre a behozatalra sem lett volna egyáltalán szükség.

Sajnos, még mindig nem vagyunk ott, hogy ezen a téren a magyar termelés megfelelő és céltudatos védelemben részesülne.

A mi véleményünk szerint a kormánynak kötelessége volna figyelmeztetni a magyar földolgozó ipart arra, hogy ha már a maga termékeinél úgyszólván minden téren jelentékeny vámvédelmet élvez, tartsa bcsületbeli kötelességének mindent elkövetni abban az irányban, hogy nyersanyag szükségletét is belöldön biztosítsa.

Ezzel szemben sajnálattal értesültünk arról, hogy a legutóbbi román kliringtárgyalásoknál újból keményfabehozatal került szóba.

Egyesületünk egyelőre táviratilag tiltakozott az összes illetékes minisztereknél a keményfabehozatal engedélyezése ellen és bizton reméli, hogy jogos és igazságos tiltakozása eredménnyel is fog járni.

